

HORVÁTH IMRE

VERSEK

Hogy kimentsem

Ha kell, hát az egész Földet felásom,
hogy mélyéből kimentsem hivatásom!

Hajszálon

Hajszálon függ minden reményed, vágyad.
Sörtehája van az egész világnak?

Pergő homok

Van homokszem, amely ha lepereg,
semmivé porlaszt egy gyémánthegyet!

Lépésenként

A percek aknamezején
minden lépésnél robban egy remény.

Fátyoltánc

Futó fényben kell örökre lebegnem:
a szél árnyékát tartom a kezemben.

MÁRKI ZOLTÁN

SZÜKSÉGLETEK

néha nem akarom hogy véget érjen a nap
először a katonaságnál történt a rádió mellett éjfél után
villa-lobost hallgattam szélborzoltan s azt hittem utoljára
lobbantak hegy-völgyek és őserdők melyeket sohasem láttam
a hangok csillogva elérték egy hajnal nedves-zöld partjait
és tavasz volt megismételhetetlenül a távolokban
és nem akartam hogy véget érjen valaha is az a nap
akárcsak mikor vitus temploma toronylott föl prágában előttem
vagy verlainé őszi szonátát toth árpád szólaltatta meg
moldva meséit creangá és az ipotesti zengő fűvek
a csillagokat az este és a tengert az úszó holdvilág
azóta van ez az érzés mely tudom teljesen értéktelen
a közzgazdászok tiltakoznának ellene mások kinevetnének
de én apám betegágyánál is megállítottam volna a világot
és meg is állítottam magamban egy percre millió órára érte
ahogy ifjúságomat is gyakorta visszahozom e földre
mindannyiszor hiányom akad szeretetben vagy hívásokban
meg így üzenek a jövőnek is ha túlságos örömm-reményem
ezért van szükségem minden nap egészére örökre

ÖZVEGYEK A KAPUBAN

Amikor a csöngő megszólal,
először nem hisznek a fülüknek,
ők, a túlvilági csöndhöz szokottak, végleg elhagyottak
íjedten kapnak a homlokukhoz aztán,

arcukon kezdődő, szomorkás változás,
nem fél-mosoly, nem sirni-görcsölés, csupán valami hideg fény,
csupán egy félénk gyertyaláng mindjárt elhalóban,
hogy föl kell ébredniük a múltból,
ahogy a rokkant íróasztal mellől,
visszeres lábbal a kerek zongoraszékből,
meszes csontsejtekkal a félig üres éléskamra polcaitól,
vagy a fásszín fővesztő, hátgörbítő rönke mellől
magukon erőt véve főlegyenesednek
zizegő sóhajokkal lebbentve meg a hervatag levegőt,
és megindulnak az árnyas, függönyöktől terhes előszobán át,
vagy a világos, állatag virágú őszi verandán
lassan, merengő léptekkel a jelenbe,
mely minden ígéretéről rég megfeledkezett mindig-döbbszent szívükben,
mennek a hűvös folyosón, az évek huzatos hosszán,
hová áthat a szomszéd konyhák éledt vidámsága,
a peccsenyezsír vagy a cigarettafüst emléke,
jönnek titkolt, be nem vallott reménnyel az előkertben
a megsüppedt ég alatt rebbszent tudattal
a másodsor is megszólalt csengő hívása felé,
ki a magányból, mely az utolsó áldozat
az eltűntért, kinek esténként most is jó nyugvást kívánnak,
s készülnek hozzá a lakásból, melybe a hiány költözött,
ott állnak az özvegyek a kapuban rimánkodó szemmel,
fátyolosan, fölhajszolt lélekkel, megremegő ajakkal,
hogy — bár nem lehet — csoda történt,
és visszatért, visszatért, visszatért valaki,
s csak néznek át rajtad, mint az időn,
hitre kapottan, sorsába veszten így állott előttem
1949 esőtilen nyarán Józsa Béláné,
1969. május 27. homokszín délutánján Pásztor Ditta.

SALAMON LÁSZLÓ

TUDÁS ÉS HIT

A tudást hitünkkel bátyázni körül,
be nem teljesült vágyam volt, s maradt,
a hitet tudással tenni erővé,
nem elég, ha sükethez szól szavad.

Állatnak, növénynek nem kell a tudás,
hit se kell, hogy élhessék életük,
de hát az ember több akar lenni,
kit holtig a boldogság vágya fűt.

Tudás és hit az a másik valóság,
melyből a tett acélja forr ki majd,
a virág öntudatlan pompázhatik,
mert bármily szép, szép lenni nem óhajt.

A nap se tudja önmaga törvényét,
mert nincs tudása, s nem lehet hite,

a Végtelen sem tudja, hogy végtelen,
csak szánkról röppen éltető ige,

Csak nekünk kell tudásunkhoz az a hit,
hogy a csillagokig hatolhatunk,
és rejtjelmeit a nagy mindenségnek
szemközeltbe varázsolja agyunk.

Hit kell elviselni a tragédiákat,
oly hit, amely tudásba ágyazott,
mely öntitkunkra is világot vehet,
ha harmóniánk napja felragyog.

Mi a galaktikák nagyságához mérten
porszemek vagyunk, s mégis óriás
értelmünk, mely mélységekig hatolhat,
s melyhez fogható nincsen semmi más.